

Kış anı Ustası

Yavuz DEMİRKIRAN

Kış anı Ustası

Yavuz DEMİRKİRAN

Karlı Frosthollow kasabasında kış her şeyi beyaza bürümüştü. Sıcak kahverengi tenli ve kırmızı atkılı küçük çırak Pip, meydanda aceleyle yürüyordu. Bugün çan yapma mevsiminin ilk günüydü. Rüzgâr ılık çalarken Pip'in turkuaz paltosu dalgalanıyordu. "Acele et, Pip!" diye seslendi Usta Olaf atölyesinin kapısından. Uzun beyaz sakalı bir bayrak gibi sallanıyordu.

Atölyenin içinde raflar her boyda buz çanıyla parlıyordu. Usta Olaf, Pip'e suyun tahta kalıplara nasıl döküleceğini gösterdi. "Sır, donma sıcaklığında," dedi, gri gözleri pırıldayarak. "Çok sıcak olursa çan tutmaz. Çok soğuk olursa çatlar. Çalışman gerek." Pip kararlılıkla başını salladı. Olaf'ın paltosundaki pirinç çan kolye hafifçe çınladı.

Pip'in arkadaşı Mira içeri daldı, kızıl örgüleri zıplıyordu. "Festivale on gün kaldı!" diye cıvıladı küçük fenerini tutarak. "Kasaba kulesi için bir çan yapacak mısınız?" Pip'in çilli yüzü aydınlandı. "Deneyeceğim!" Pip kahverengi eldivenlerini giydi ve soğuk kalıplara dokundu. Buz büyülü bir şekilde parlıyordu. "Tekrar tekrar çalışmak mükemmelleştirir," dedi Usta Olaf, Pip'e küçük bir kalıp uzatarak.

Bütün sabah Pip çalıştı. İlk çan yamuk çıktı. İkinci çan tam ortasından çatladı. Pip'in küçük, çatlamış elleri titriyordu. "Yeniden dene," dedi Usta Olaf yumuşakça. "Soğuğu hisset. Buzu izle." Gözleri dolسا da Pip başını salladı. Mira, Pip'in kolunu okşadı. "Başarabilirsin!" dedi. Pip derin bir nefes aldı ve yeniden başladı.

Günlerce Pip çalıştı. Bazı çanlar cam gibi paramparça oldu. Bazıları topak topak ve donuk çıktı. Pip'in turkuaz paltosu eriyen buzla ıslandı. "Neden bu kadar zor?" diye iç çekti Pip. Usta Olaf küçük bir termometreyi işaret etti. "Her çanın kendine özgü mükemmel soğuğu vardır. Çok sıcak olursa çöker. Çok soğuk olursa çatlar. Buzu dinlemeyi öğrenmelisin."

Pip pencerenin yanında daha soğuk bir yer denedi. Çan hızla dondu, ama sonra—çat! Kenarında testere gibi bir çizgi belirdi. Pip'in omuzları düştü. Mira sıcak çorba getirdi ve Pip'in yanına oturdu. "Botlarımı bağlayamadığım zamanı hatırlıyor musun?" dedi. "Bana denemeye devam etmemi söylemiştin." Pip biraz gülümsedi. "Haklısın. Yarın yeniden deneyeceğim."

Ertesi sabah Pip bir şey fark etti. Çatlayan çanlar hep ya çok soğuk ya çok sıcaktı. Pip bir çizelge tutmaya başladı, her denemeyi küçük bir kar tanesiyle işaretledi. Usta Olaf izledi ve başını salladı. "Güzel. Bir çan ustası dikkatli bir gözlemci olmalıdır." Pip'in koyu kahverengi gözleri buzu inceledi. Mükemmel bir soğuk olmalıydı. Pip sadece onu bulmalıydı.

Pip yeni bir yer denedi—serin ama dondurucu değil. Buz yavaşça dondu. Pip kalıbı sabit tuttu, eldivenleri sağladı. Sonra hafif bir ting! Çan pürüzsüz ve berrak çıktı. "Çaldı!" diye soludu Pip. Mira ellerini çırdı. Ama Pip tekrar vurunca çan çatladı. "Neredeyse," dedi Usta Olaf. "Öğreniyorsun."

Festivale sadece üç gün kalmıştı. Pip'in midesinde bir düğüm hissetti. "Ya doğru soğuğu hiç bulamazsam?" diye fısıldadı Pip. Mira fenerini kaldırdı. "O zaman birlikte çalışırız," dedi. Geç saate kadar kaldılar; daha sıcak yerleri, daha soğuk yerleri ve arasındaki yerleri denediler. Pip'in parmakları uyuştı ama Pip pes etmedi. "Bir deneme daha," dedi Pip.

Sonunda, eski taş duvarın yanında Pip doğru gelen bir yer buldu—sanki hafif bir kucaklama gibi. Pip kalıba su döktü ve bekledi. Buz yavaşça, pürüzsüzce dondu. Pip çana vurdu. Ding! Saf, tatlı bir nota çınladı. "İşte bu!" diye bağırdı Pip. Usta Olaf gülümsedi, kırışıklıkları kıvrıldı. "Mükemmel donma sıcaklığını buldun. Şimdi daha fazlasını yap!"

Bütün gece Pip özenle çalıştı. Her çan aynı hafif soğuğa ihtiyaç duyuyordu. Pip termometreyi kontrol etti, suyu döktü ve bekledi. Mira feneri yakın tuttu. Birer birer buz çanlar berrak ve doğru çaldı. "Yapıyorsun!" diye tezahürat yaptı Mira. Pip'in çilli yüzü gururla parladı. Usta Olaf elini Pip'in omzuna koydu. "Ustalık özenli çalışmadan gelir."

Festival gecesi geldi. Yıldızlar Frosthollow'un üzerinde pırıldadı. Pip buz çanları sıcak bir battaniyeye sarıp kasaba kulesine taşıdı. Mira fenerini yüksekte tuttu, yolu aydınlattı. Usta Olaf ilk çanı çaldı. Ding-dong! Ses karın üzerinde yankılandı. Pip'in kalbi hızla çarptı. Kasaba onları sevecek miydi? Çanlar çalacak mıydı?

Pip anları birer birer astı. Rüzgâr esti ve buz anlar şarkı söylemeye başladı. Ding! Dong! Ding! Berrak notaları çatıların üzerinde ve karlı sokaklarda süzöldü. İnsanlar evlerinden gülümseyerek çıktı. "Dinleyin!" diye bağırdılar. "Kış anları!" Pip dimdik durdu, kırmızı atkısı uçuşuyordu. Usta Olaf gururla başını salladı. "Başardın, Pip. Her an mükemmel."

Mira karda dans etti, feneri sallanıyordu. "Başarabileceğini biliyordum!" diye güldü. Buz çanlar çınlarken kasaba tezahürat yaptı. Pip küçük, çatlamış ellere baktı—defalarca çalışmış ellere. "Buzu aceleye getiremeyeceğini öğrendim," dedi Pip. "Sabırlı olmalı ve tekrar tekrar denemelisin." Usta Olaf'ın pirinç kolyesi soğuk rüzgârda çınladı.

O gece belediye başkanı Pip'e takması için küçük bir gümüş çan verdi. "Frosthollow'un en genç çan ustası için," dedi. Pip'in yanakları kızardı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Pip. Mira Pip'e sımsıkı sarıldı. "Artık her kış çan yapacaksın!" dedi. Pip yıldızların altında parlayan gümüşü buz çanlarına baktı. Soğukta kahkaha gibi hafifçe çınladılar.

Usta Olaf, Pip'i karlı sokaklardan evine götürdü. "Unutma," dedi, "her zanaat çalışma ister. Bazı günler buz çatlar, bazı günler çınlar. Ama özenle denemeye devam edersen, doğru soğuğu her zaman bulursun." Pip gülümsedi, kış soğuşuna rağmen içi sıcacıktı. Buz çanlar son bir kez çınladı. Ustalığın, Pip biliyordu, özenli çalışmadan geldiğini.